

Włocławek RP
P.A. Kubacki

Zamość, dnia 22 października 2020 r.

Wnioskodawca:

WYDZIAŁ FINANSÓW
data wpływu
29 PAŹ. 2020
Nr. 71541 ✓

URZĄD MIASTA WŁOCŁAWEK
Wydział Organizacyjno-Pracny i Kadry
Rezerwa Obsługi Urzędu
-4-

29. 10. 2020

Adres do korespondencji:

Zak.Podpis

Nr kancelaryjny *8170/2020*

Prezydent Miasta Włocławka

Urząd Miasta Włocławek

Wydział Finansów

Zielony Rynek 11/13

87-800 Włocławek

WNIOSEK O WYDANIE INTERPRETACJI INDYWIDUALNEJ

Na podstawie art. 14j § 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 900) wnoszę o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie zaistniałego stanu faktycznego.

Rodzaj wnioskodawcy: osoba fizyczna

Organ właściwy dla Wnioskodawcy ze względu na sprawę będącą przedmiotem interpretacji indywidualnej: Prezydent Miasta Włocławka

Zakres wniosku: zaistniały stan faktyczny

Liczba stanów faktycznych: 1

Interpretowane przepisy: art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 1000 z późn. zm., dalej jako: Ustawa o opłacie skarbowej) w zw. z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 1460 z późn. zm.) w zw. z art. 5 § 2 pkt 3

ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.; dalej jako: Kodeks postępowania administracyjnego), art. 1, art. 2 oraz art. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 771 z późn. zm., dalej jako: „Ustawa o komornikach z 2018r.”)

Rodzaj sprawy: opłata skarbową

Opłata za wniosek: – 40,00 zł

Sposób uiszczenia opłaty: wpłata na rachunek bankowy Urzędu Miasta Włocławek, nr konta: 52 1020 5170 0000 1102 0009 0084 (kserokopia potwierdzenia uiszczenia opłaty została załączona do niniejszego wniosku)

Opis zaistniałego zdarzenia

Wnioskodawca jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty bądź wyrok (opatrzone klauzulą wykonalności na rzecz Klienta) wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wnioskodawca przedkłada komornikowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta do reprezentowania go w sprawie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt. 2 Ustawy o opłacie skarbowej, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym podlega opłacie skarbowej.

Wnioskodawca powziął wątpliwości co do obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej z tytułu pełnomocnictwa składanego komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym w związku z czym występuje z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej do Prezydenta Miasta Włocławka jako organu podatkowego właściwego w sprawach opłaty skarbowej na podstawie art. 12 ustawy o opłacie skarbowej.

Pytanie przyporządkowane do stanu faktycznego

Czy Wnioskodawca jako pełnomocnik Klienta zobowiązany jest do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?

Stanowisko wnioskodawcy przyporządkowane do pytania

W ocenie Wnioskodawcy pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy

Wnioskodawca wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 Ustawy o opłacie skarbowej (dalej jako: UOS). Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, opłacie skarbowej podlega *złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii:*

1. w sprawie z zakresu administracji publicznej lub
2. w postępowaniu sądowym.

Art. 5 UOS wskazuje, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ciąży na osobach fizycznych, osobach prawnych i jednostkach organizacyjnych niemających osobowości prawnej, jeżeli wskutek dokonanego przez nie zgłoszenia lub na ich wniosek dokonuje się czynności urzędowej, albo jeżeli na ich wniosek wydaje się zaświadczenie lub zezwolenie (pozwolenie, koncesję), a w przypadku złożenia dokumentu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt. 2 UOS (pełnomocnictwo) ustawy o opłacie skarbowej – na mocodawcy, pełnomocniku, przedsiębiorcy lub prokurencie.

Przywołany przepis art. 1 UOS nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Istotne znaczenie ma również treść normy wynikającej z art. 6 ust 1. pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. W myśl powołanego przepisu niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z *chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa:*

1. w organie administracji publicznej,
2. sądzie lub

3. podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, iż postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

1. Brak możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Teza ta potwierdzona została w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/G 192/08, gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej. Stąd też za zasadny uznać należy wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej.

W art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego ustawodawca określił katalog podmiotów, które uprawnione są do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespólonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie.

Brak możliwości zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej potwierdza również interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. (sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19) w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że (...) *komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody*".

Reasumując, na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej brak jest podstaw, aby uznać, że komornik jest organem administracji publicznej bądź też podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Tym samym, złożenie komornikowi pełnomocnictwa w postępowaniu egzekucyjnym nie stanowi złożenia go „w sprawie z zakresu administracji publicznej”, które to złożenie podlega opłacie skarbowej zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt. 2 UOS.

2. Brak możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy o komornikach z 2018r., analogicznie jak pod rządami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. 2018 r. poz. 1309 z późn. zm.) komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym (art. 1 ustawy o komornika i egzekucji z 1997 r.). W myśl przywołanej regulacji oczywistym jest, że komornik nie posiada statusu sądu.

Podobnie, na utożsamianie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem nie pozwala Ustawa o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, który rozstrzygając kwestię statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 8 lutego 2017 r. (sygn. I SA/OI 927/16) wskazał, iż z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej, i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik

jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w swojej argumentacji przytoczył również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. SK 21/11, gdzie Trybunał ten wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej - pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Dalej Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazuje, iż Komornicy przejęli wprawdzie część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organem władzy publicznej czy też organem państwa. W konsekwencji, Wojewódzki Sąd Administracyjny **uznał, iż komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów Ustawy o opłacie skarbowej**.

Nadto, w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. SK 26/03 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości - art. 175 ust. 1 Konstytucji). Trybunał podkreślił, iż Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.

Wyrażone przez Trybunał Konstytucyjny stanowisko ma swoje potwierdzenie w doktrynie. W komentarzu do art. 6 ustawy o opłacie skarbowej (*Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. III*) wskazano, że „(...) w art. ust. 1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub w sądzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika,. Ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie”.

Rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne podkreśla się, że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 Kodeksu postępowania cywilnego). Sąd występuje w charakterze sądu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, **komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne**.

Przedstawiony powyżej pogląd podzielił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w prawomocnym wyroku z dnia 26 maja 2017 r. sygn. I SA Lu/1052/16, wskazując, iż użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie *złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym* **nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją**. Zdaniem Sądu, skoro przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulację różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego to winny one być analizowane łącznie. W konsekwencji, dla powstania rzeczonoego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym, jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

Przeciwko objęciu zakresem regulacji Ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia nadto przepis art. 11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on, na podmioty którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania takich informacji ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie wnioskodawcy nie budzi żadnej wątpliwości, iż komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Takie stanowisko zaprezentował m.in. Burmistrz Grodziska Mazowieckiego w Interpretacji indywidualnej z dnia 25 sierpnia 2016 r. (sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET).

Podobnie, na mocy art. 8 ust. 5 Ustawy o opłacie skarbowej, tylko sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

Mając na względzie zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie sposób uznać, ażeby w ramach jednego aktu prawnego konstruował on przepisy w sposób niekonsekwentny. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej pod podjęciem postępowania sądowego mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przez

komornikiem sądowym, to rodzi się pytanie dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku zapłaty opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany i nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości co do zapłaty tej należności.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie we wskazanym już wcześniej orzeczeniu o sygn. akt: I SA Lu/1052/16, że „komornik sądowy jest, jak wynika z art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji) w dacie wydania zaskarżonej interpretacji – Dz. U. 2015r. poz. 790 ze zm.), funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wykonuje on, na własny rachunek, czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych (art. 2 ust. 1 i art 3a powołanej ustawy), a jego działalność podlega nadzorowi prezesa sądu rejonowego, przy którym działa (art. 3 ust. 1 i 2 tej ustawy). Komornik jest odrębnym od sądu organem egzekucyjnym (por. art. 758 i art. 759 § 1 k.p.c.), nie jest organem sądu, ani nie wchodzi w skład (nie jest częścią) sądu jako jednostki organizacyjnej. Komornika sądowego nie może więc obejmować określenie „sąd”, a prowadzone przez niego postępowanie nie może być uznane za „postępowanie sądowe” w rozumieniu, o którym mowa wyżej. W przepisach k.p.c. komornik sądowy oraz sąd realizujący kompetencje przypisane mu w zakresie postępowania egzekucyjnego określone są wprawdzie wspólnym mianem „sądowe organy egzekucyjne” jednak nie zmienia to pozycji ustrojowej i funkcjonalnej komornika. Jednocześnie przytoczone określenie nie zostało wykorzystane w regulacjach ustawy o opłacie skarbowej, która nie tylko wiąże obowiązek uiszczenia opłaty ze złożeniem dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym prowadzonym przez sąd, ale także – konsekwentnie – poza organami administracji rządowej i samorządowej oraz podmiotami, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymienia wyłącznie i jednoznacznie sąd jako podmiot, który może żądać przedstawienia oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej (art. 8 ust. 5 ustawy) oraz który ma obowiązek przekazywania informacji o przypadkach nieuiszczenia tej opłaty (art. 11 ust. 2 ustawy)”

Ponad przytoczoną powyżej argumentację, wnioskodawca pragnie wskazać na utrwaloną linię interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 900 z późn. zm.; dalej jako: Ordynacja podatkowa), dotyczącą problematyki obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego komornikowi sądowemu, która była przedmiotem szeregu interpretacji indywidualnych. I tak, tytułem przykładu Wnioskodawca, wskazuje na interpretacje indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 21.11.2019r. sygn. COP-13.310.10.2019.GWA, z dnia 28.10.2019 r. sygn. COP-13.310.1.2019.GWA, z dnia 03 października 2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27 lutego 2018r. sygn. PE-10-OP.3130.91.2017.BPO, z dnia 04 marca 2016r. sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO;
2. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26 lipca 2016r. sygn. PD-03-1.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14 grudnia 2015r. sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK;
3. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 8 października 2019 r. sygn. WPiOL-II.310.3.2019.EJ, WPiOL-II.310.1.2019.EJ; z dnia 25 lipca 2016 r. sygn. WPiOL-II.310.1.2016.LR;
4. Prezydenta Miasta Katowice z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. PO-III.310.28.2016.BT; z dnia 2 stycznia 2020r., sygn. EO-III.310.33.2019.BT,
5. Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10 sierpnia 2016 r. sygn. DFP-Fn-XI.310.2.2016;
6. Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD,
7. Prezydenta Miasta Torunia z dnia 22 listopada 2019 r. sygn. WPiW.310.17.2019.WS,
8. Burmistrza Grodziska Mazowieckiego z dnia 25 sierpnia 2016r. sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET

które potwierdzają stanowisko prezentowane przez wnioskodawcę, że pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Jak wynika z treści przywołanych powyżej interpretacji, wnioskodawcy, opisując stan faktyczny, wskazywali, iż ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego i egzekucyjnego i było ono składane komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym. Tym samym kluczowe znaczenie dla treści wydanych interpretacji indywidualnych miał sam fakt składania pełnomocnictwa na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, który jak wykazano powyżej, nie należy do kręgu podmiotów, z którymi Ustawa o opłacie skarbowej wiąże obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii).

Wnioskodawca, choć nie ma wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem Ustawy o opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazuje na ogólną zasadę prawa podatkowego *in dubio pro tributario*, która w myśl art. 2a Ordynacji Podatkowej oznacza, że nie dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika, tak aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych

z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na ich nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.

Podsumowując, zarówno wykładnia przepisów Ustawy o opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzeczniczy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza tezę, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie w żadnej sytuacji nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

Mając na względzie powyższe, Wnioskodawca wnosi o potwierdzenie swojego stanowiska.

Oświadczenie wnioskodawcy

Ja, niżej podpisany pouczone o odpowiedzialności karnej z art. 233 § 1 w związku z § 6 Kodeksu karnego za składanie fałszywych oświadczeń składam, stosownie do art. 14b § 4 ustawy – Ordynacja podatkowa, oświadczenie następującej treści:

Oświadczam, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego.

.....

Załączniki:

1. potwierdzenie uiszczenia opłaty od wniosku,
2. interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015r. (PT1.050.1.2015.LJU.19,
3. interpretacja Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 21.11.2019r. sygn. COP-13.310.10.2019.GWA,

4. interpretacja Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 28.10.2019 r. sygn. COP-13.310.1.2019.GWA,
5. interpretacja Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 03 października 2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO,
6. interpretacja Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy dnia 27 lutego 2018r. sygn. PE-10-OP.3130.91.2017.BPO,
7. interpretacja Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 04 marca 2016r. sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO;
8. interpretacja Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26 lipca 2016r. sygn. PD-03-1.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14 grudnia 2015r. sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK;
9. interpretacja Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 8 października 2019 r. sygn. WPiOL-II.310.3.2019.EJ,
10. interpretacja Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 25 lipca 2016 r. sygn. WPiOL-II.310.1.2016.LR;
11. interpretacja Prezydenta Miasta Katowice z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. PO-III.310.28.2016.BT;
12. interpretacja Prezydenta Miasta Katowice z dnia 2 stycznia 2020r., sygn. EO-III.310.33.2019.BT,
13. interpretacja Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10 sierpnia 2016 r. sygn. DFP-Fn-XI.310.2.2016;
14. interpretacja Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD,
15. interpretacja Prezydenta Miasta Torunia z dnia 22 listopada 2019 r. sygn. WPiW.310.17.2019.WS,
16. interpretacja Burmistrza Grodziska Mazowieckiego z dnia 25 sierpnia 2016r. sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET